

τὰ δίκαια τοῦ Πάτριος καὶ τῶν σμαραθῶν τοῦ ὑπεργράσιου τοῦ ἱεροῦ ἐυαγγελίου τοῦ ἐκτελεσθέντος· πῶς τὰ δύο αἵτια τοῦ εἶ ἰθὺν χριστιανικῶς πῶς ἡ ὑπερφύλαξις τῶν πλοηίων ἡθίλου τῆν ἀφῆναι καὶ πλουσίαν προσέειπεν τὸν ἰθακῶν καὶ ἰουλαίων εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας πῶς τὰ σχολήστικα δίκαια ὑποστυσεῖς τῆς ἐὰ τοῦ ἔθου ἀκούσιως ἀπείρως καὶ τὰ ἐ- ἐξερθέντα σχίσματα, ἅτινα παρ' ὀλίγων νὺ βο- θοῦσαν καὶ συντρίβον τῆς Ἑκκλησίας τὸ θεο- ἐτίεινται σπῆρος. Ἰδετε τέλος πῶς ἐλάβατον τὸ μῆγα ἄμακα τῶν μετὰ τὰῦτα αἰῶνων οικη- τηριαταὶ καὶ ἱερατικαῖται ἐν τῇ ἐπιθῇ ταύτῃ προσκόβου τῶν πρῶτων μαθητῶν τοῦ Σατήρος Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἄμα, ἀδελφοί, ἐπί τῶν ὑψηλῶν τού- των καὶ μεγάλων ἀλλήλων διδασκῶναι διελθίνο- μαν καὶ ἄλλων ἔχοντων διδασκαλίαν, ἐπ' ἧς ἐπιθο- μοῦμαι νὰ ἐπιστοσωμαι τὴν προσοχὴν σας. Τῆν ἑρηνίαν, συνιστοῦμένην καὶ ἐξυμνομένην ἀπὸ τοῦ πρώτου μῆγα τοῦ τελευταίου ἰδαρίου τῆς ἐυαγγελίως ταύτης περικώψῃ. Ἰπὸ τὸν νεῖρα ἐυαγγελίω ἐκλήθησαν νὰ ἐξηγήσωμαι ἐπ' ἰουπίου τοῦτο ἐκ κητῶν μὴ ἐξηγήσωμαι ἐπ' ἀνά χιλίας κίμακον ἐυαγγέλιον. Ὁ πῆρ ἐργα- σίας χριστιανικῶν νόμος ἐπ' ἑνός, καὶ ἡ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργασία ἐπ' ἑτέρου, ταῦτα ἑ- στωσι τὰ δύο τὸν λόγον μου κεφαλαίαι, ταῦτα τὰ δύο τῆς προσοχῆς σας ἀντικείμενα.

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Ἄ Ἐπί ἐργασίας νόμος.

51. Τίκαμιε Ἰησοῦς Χριστοῦ ἰσχυμῶς παρὰ τὴν λέξαν Γενεσιεπις· Ἄρῳ μῆγα τῆς δόξης τοῦ ἁλίου ἰδιδεῖται καὶ ἰθραπίσει τοὺς ψυχῶς καὶ σωματικῶς νόσους; Ἄρῳ καὶ μετὰ τὴν ὄσ- αν τοῦ ἁλίου ἐπιφάνησιν ἐπιθέτων τῆς ἄγνης καὶ πλοσιτοδότηρος Της χιλίας ἐπὶ καὶ κερατά τῶν ὄσ πνευματικῶν ἀκαθάρτων καταγρομένο, ἀ- ρῶ, γενομένης ἡμέρας, ἐπορεύθη εἰς ἑρηνον ὄσων, ἐκ τούτως ἐπιθεθῇ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀμαρτανολοῦ κόσμου προσοχὴν, ὄρῳ ἰγνοστούσους εἰς τοὺς καταδικασμένους· αὐτὸν ὄχιλῶν, ὅτι καὶ εἰς ἄλλας διείδεως πηλῆρ ἰναι ὑπεργραμμένος νὰ ἐκλάγησθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, (προβλ. δονα. δ', 3844,) ἵλην ἐπὶ τείθῃς εἰς τὴν παρελίαν τῆς Γενεσεπις,

ὄσων ἤρῃται καὶ πάλιν διδῶσκον τὸν ὄθον καὶ ἄγιον λόγον τοῦ ὀ ἀκούστος διδασκῶς. Καὶ ὄμίλοι μετὰ τούου ἰθουσεπμοσι καὶ τοιούτων ὄγιων πῆρ μεταλαμπάδους εἰς τῆς κεφαλῆς τῶν ἁμαρτανῶν, καὶ τούον πολλοὶ συνωστισοῦσαν παρ' αὐτῶν διὰ τὸ ἀκούστων, ὄσπε, κακὰ τὰ λέγον τὸ ἐυαγγέλιον τοῦ ἀνακ, ἔδιστε ν' ἄ- κείθῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ ἑρηνῶς καὶ ἀτ' αὐ- τῶ, ὃ ἀπὸ ὄρηλοῦ ὄρῃβαντος καὶ ἔκκακοῦσθῆς συνηζῶν τὸ ἄρῳμῆ τῶν πῆρ; τὰ ἐπὶ τῆς ἑ- μοῦ καὶ ἄμακα ὄκαδὸν κλήθῃ.—Ἦ ἀμαρτανῶν δὲ καὶ οἱ μολλῶντες τοῦ Κυρίου ἀπόστολοι, Πέτρος; καὶ Ἄνδριεὶ καὶ Ἰάκωβος; καὶ Ἰωάννης; Ἄρῳ καὶ ὄσταν κα' ὄλαν τὴν νῆα καὶ ἐξῆρθησαν καὶ ἐμάρθησαν χωρὶς νὰ στερεθῇ ὄρῃβαντος κόπος τῶν οὗ ἐπιτυχίας πῆρος, ἔθῃ ἐκνοῦδι καὶ τε- θλαμῆσι οἱ παλιεμοὶ περρηγοῦνται εἰς τὸ ν' ἀπελθῶσι τὰ δίκαια τῶν καὶ ἐποσισωθῶσι πρὸς νῆαν καὶ πάλιν ὄμιαι. Ἰουσοσπίρας, ἀδελφοί μου, καπῶστανται ἐν τῷ σημερίῳ ἐυαγγελίῳ οἱ πρώτοι τῆς πῆσιως μακ θεμιλιωτῆ, διαπρὸς τῆς ἀφῆς τῆς ἰργασίας καὶ μεγαλοπονητοῦ ἰερα- πῶστολοι τῆς δόξης. Καὶ ἰβρῆθῶσαν μὲν διὰ μέσο τῶν αἰῶνων ἄνθρωποι, ὄστιναι ἐκ τῶν ἑξει- ρισίων καταπρῶντες κούρος, κατηγῶσσαν τὴν χριστιανικὴν ὄς ἐυαγγελίωμενον τὴν ἄρῳγῖαν καὶ θερκεῖοντα τὴν βρῃσῆναι, εἰ; ὄσδὸν δ' ἄλλο χροῖον παρὰ εἰς τὸ μὴ κείτῃ παρῆς γασῆρας καὶ μῆγα πλάδαρ μακαρίως ἐπακατωφῶνται ἐπὶ τοῦ σφῆρ, ἀλλ' ἡ μάλιστα τῶν ἁγίων Γραφῶν, ἡ σπῆρη τοῦ ἡμετέρου ἀρῶσπου καὶ ἡ ἰστωπῆ- ἰαι φιλομῆτρῆσις τῆς ἰερακῆς τῶν ἐκκλησι- αστικῶν πῆρων, ἀρῶσδιν ὄσως μῆς πληρορηθ- ῶσι πῆρ τοῦ ἐκταίου. Διότι πῆρος ἐργῆσθῃ πῆρ τούου, ὄσον ὄ Ἰησοῦς; Ἦς καὶ ἐν τῇ σφῆρῃ τοῦ ἁλίου βροσιμῶσδιν καὶ ἐν τῇ σφῆρῃ τοῦ νεῖρατος διεσπῆρῇ ὄσων ὄσων Ἰακίνοι; Πῆρ ἡ ἐπιθεθῇ εἰς τὸ κοσμοστωῦσιν ἑρῆνον τοῦ, ὀ μο- θορῆσι μῆς τοῦ Θεοῦ, ἐσπῆρῆσι εἰς τῆς χιλίας τοῦ κα' ἰργαλία τοῦ ἑυλορητοῦ καὶ ἑπῆρθετῇ τὸ σπῆρῳν καὶ πῆρων διὰ τὸ θρῆρῃ ἰεουτὸν καὶ τὴν πακαγῖαν τοῦ Μήτῆρος; κατὰ δὲ τὴν τριπῇ ἄμῶσδιν τοῦ ἁγίου ἡρῳπῆσι καὶ ἐμάρθησαν ἄ- νῶσδους ὄρη τῆς ἐξηγῆσιως καὶ πῆρῳνῶσδως τῆς ἀνῳρηπῆσις. α' Ὁ πατήρ μου ὄως ἀπὸ ἑρ-

μάτῃται, κατῶ ἐργῶσμοιο (Ἰωαν. α', 17) ἔλεγα συνῆος Ἰακίνοι. Καὶ ἐργῶσμοιο τὴν ἡμέραν, ἐργῶσμοιο τὴν νῆα, ἐργῶσμοιο εἰς τῆς συνωργῆς, ἐργῶσμοιο εἰς τῆς παρεθλασεῖαν, ἐργῶσμοιο, ἐπὶ τὸ πῆρος τὸν ἑσπῆρῆσιν, ἐργῶσμοιο, ἐπὶ τὸν κα- τεῖμα καὶ τὸν ἰεραρῃρῃκατῆς ὄρῃος, πῆρ- οῦται, πανητῶρ ἐργῶσμοιο. ὄρῃοις δὲ καὶ εἰ με- θῃται τοῦ μῆ διδῶσμοιο τὴν ἰργαλίαν; Ὁ Ματήρῃσι ἰναι τῆσῶν, ὀ ἄλλοι κατὰ τὸ πῆρ- οῦσιν ἄμακα, ὀ δὲ Παῖλοιοι σπῆρῃσι; Κατὰ τὸν τελευταίου τούου, ἕστιν διὰ ἐργῶσμοιο δῖον νὰ καποσῶλλῃται εἰς τὸν δὲ ἀπίται; θῖκατον (β', Θεωτ', 10). Ὁ ἰβρῆ; δὲ τούου πολλὸ ἡγῆται τὴν ἰργαλίαν, ὄσπε ἀρῶσταν τὸ ἐυαγγέλιον ἀρ' ἑνός, ἐργῶσμοιο καὶ δῖα τῶν χιλῶν τοῦ ἀρ' ἑτέρου, ἔκ- κῆ ἐπιθερῳηρ χρομῆσις τοῦ; μαθῆρῃς τῶν, μῆθῇ εἰση τις περὶ αὐτοῦ, ὅτι δωρεάν ἄρῳ ν' ἰργα- γῖται. Ἄξομῳμῳσῳσι δὲ ἰβρῆ δὲ παρῆμῳσι ἐν τῇ ἰερακῇ οἱ βρονηθῆκαται ἰεουτῇ τελειοῦσι λόγον τοῦ, οἰ; ἀπίται πρὸς τοῖς πρῶσῃτοῖς; τῆς Ἐπίου, δῖκατον εἰς αὐτοῖς τῆς σῆσμοῖας καὶ μαρτυμῃσις; χιλίας τοῦ; εἰσις οἱ ἰδιογῳσῃται, ὀ βρῆσιου, τοῖς Πλεγεν, ὅτι διὰ τῆς βλακῆς ἀνάγκα ἰεουτῇ καὶ τῶν περὶ ἐμὶ ὑπερῃ- ἰσταν ὄρη εἰς ἡμακα, εἰδί σπῆρῃσις; ἄλλο- ρῆσο χροῖου καὶ ἄρῳσῃν, ἀλλ' αὖ τὴν ἰργαλίαν ἀσοῦσῃται αὐτῇ χιλῶν μου. Ἄσῃο γενῳσῃεσθε εἰς ταῖς χιλῶν μου καὶ τοῖς οἰοσῃ μετ' ἑμοῦ ἰεραρῃ- τῳσιν αἱ γῆρας αἰετα (Πῆρ. κ', 34.) Καὶ τὸ ὅτι εἰ ὀ Κῆροιο; ὄρη εἰ πλοῦσῃων καὶ ἄργων, ἀλλ' ἡ τὸν ἰργατικῶν καὶ πτωχῶν τῆσῶν ἰεραρῃ- ὄλογοσῃ τοῖς μαθῆρῃς; τῶν, τὸ ἄλλο δῖκατον, εἰψῇ δὲ ἰργατικῶσῃ καὶ φιλοπῶσῃς θέλοι πάντα τοῖς χροῖουσῃσι; ὄσπε; ἡ ἡματερῃ σῆρῳσῃματος; ὄρη σκῆια πόρῳ τῶν νὰ εἰναι ἐνοῖκα πρὸς τὴν ἀρῃ- νεῖαν καὶ τὴν ἀηθῆιν, ἰναι τούουκῆσῃν τούτῃς κατηγῶσῃ ἀπῃνῃτατο.

ματον εἰς τὰ μέλη, μὴ τὴν ἑλῆν εἰς τὴν κεφα- λῆν. Εργῶσμοιο ἐν τῷ παρεθῆρῃ καὶ ὀ μακαρίως Ἄσῃα, ἀλλ' ἡ ἰργασία ἐκείνη ἠπεδίται τῆς ἐκο- λωτῆρον τῶν ἰεραρῃσῃων καὶ τὸ ἀπλοσῃτορον τῶν κατηρῃθῳσῃτων. Ἄλλ' ἴσῃκα ἡματερῃ καὶ τότε κῆσῃθη βρῃται, ὄς κῆρῳσι σῆρῃσῃ; ἡ ῳρη τὸ θεοῦ; ἠἘπισκερῃτοσῃς ἡ ῳρη ἐν τοῖς ἡ- ρῳσῃ σῳν ἐν ἰεακῃς ῳαγῃν ἠνέκῃ κῆσῃς τῆς ἡ- ῃρῳ; τῆς ὄρησῃ σῳν ἀσῃρῃθῃ καὶ περῃσῃος ἀνα- τελῳσῃν ἐν ἰβρῆσι τοῦ ἀρῳσῃμοιο ἐσπῆρῃσῃ ἐκῃρ- ῳσῃ σῳν, ὄσπε ἐσῃ ἀποσῃρῃῃσι ἐν εἰς τὴν γῆν, ἔξ ἧς ἔλεθῃσῃσῃ (Γαν. γ', 17-19.) Καὶ τότε ὀ πε- ρῃσῃ; ἀνῳρῳσῃ, ἔγῃν δωρεῃθῃσῃσι τοῖς ὄρ- ῃθλομοῖ; καὶ τὴν ὄρη ἀρῳγῃ καὶ ἀπομαρῃ- θῃσαν, ἀρῃβῃαν ἀπὸ τῆς Ἐπίου καὶ κῃτακαῖ- σῃς ἰργαλῳσι; τῆς, ὄσπε ἀδῃκαλλον ὄρῃσιων, ἡρῃσι ν' ἀνασῃκῃτῃ τὴν ἰνοῖκῃτῃρονα ἔαυτῇ γῆν, ἡ ἑρῃμῳν τῃκατῇ τῆς δῃκατῃλις βρῃσῃσι γῆρῃ- ῃδῃ, ἀνῃκατῃ ν' ἀρῳρηθῃ ὄρῃσι ἄνῃς ἐν μέσο στε- ναγῳν καὶ μαρῃτῃων τὸν ἀπῃρῃνα ὄκακῃον τοῦ πνε῏κατου. Παρηρῃσῃται, ἀδελφοί, τούς σῃμῃ- τῃ; πῆσῃρας ἡρωσῃ; ἔγῃν Ἰεραρῃσῃ; ὄκαλοσῃ. Μὴ τούς πῆσῃς γῃμοῖς; μῆγα τῶν μῆρῳν, μὴ τὰ σῃθῃ ἑλῃκατῃς καὶ μαρῃς, μὴ τῆς γῃρας ὄς ὀ ἑλῃλῳ ἀποκαρῃθῃσῃσῃσι; καὶ τὴν ἀρῃλῃν κῃρῳῃ- νῃν καὶ πῆρῃσῃσῃαν, μὴ τῶν; ὄρῃθλομοῖς κῃτῆρῃ- θροσῃ εἰς τῆς κῃταῃνῃ; ἄρῃσῃσι, μῃσῃθῃσι οἱ ὄδοσῃνοι δῖα τὸν κῃταρῃμοῖ τῶν δῖκατῃων μου καὶ τὸ κῆρος τοῦ ἔρῃσῃ ἄρῃου, τῳρῃ ψῃσῃμοσι ἀπὸ τῆς κῃσῃτικῆς τοῦ μῃσῃροσῃσῃτων ἥλιου ἄ- τῃσῃς, τῳρῃ ρῃσιζῃμοῖσι καὶ ρῃσιζῃμοῖσι ἀπὸ τῆς ἄλμῃς; τῆς ἀπίσῃου θελῃσῃσι; κῃμῃκα. Θῃ- λετε ἰουπίου μὴ μῃρῃται τὸ ἑστῃν ἰργαλίαι; Δῖν ἔγῃτε παρὰ τὸ ῃρῃγε; τὸ βῃλμῃα σας εἰς τῶς ἔακῃρας αὐτοῖς πτωχῳῖς βροκαῖσιεῃται.

Ἄλλ' ὀ Θεοῦ, ἀδελφοί, καὶ πῆθῃων ὄσῃσι; ὄσῃς ἄγῃωδῃς καὶ φιλοσῃπῃλεγγῃσις ἰναι πάντα τοῖς. ἄν δὲ ἐκ πρώτης ὄρησι; ἡ ἰργαλίαι.— ὄπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπιθελῃσῃς ὄσῃ; νόμοσῃ,— πῃρῃσῃταῖσι ὄς ἐπιθῃσῃσι; τῆς ἀπῃ, ἀλλ' ἐκτῆρῃβῃθῃς ἔξεταζῃμεν, ἰναι ἑξῃκαμοῖς, ἰναι ἠθοκοσῃσῃσῃ; ἰναι πλοσῃον, ἰναι κῆρῃ, ἰναι ἑωθῃ, πῃρῃσῃ καὶ τῆ πῃρῃσῃσῃσῃτων ἐκείνων σῃγαῃων τοῦ ἁλῃτοσῃ τοῦ ὄπὸ τοῦ Σῃμῃῃῃν ρῃσιθῃσῃτων, ἕστι πῃρῃσῃτα μῆν εἰ τὸ ἔξωτεμῃω; ἀποσῃρῃτορον, ἀλλ' ἰεδομῃ.

χως παρατηρήσει εύρημα πλήρες υλικό μάλιστα γλυκάνισου. Διότι ποτον αγαθόν διὰ τῆς ἰσχυρίας δὲ ἀπορροῦνται· καὶ ταύτης ὁ κίρκος πίπτει βλάμη ἰσχυρὴ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ γῆ μεγεθύνου τοῦ ὀρεινίου τέκνου, ὃ δὲ Πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς βρῆξιν τῆς θεῆς του δομαρῆ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν. Διὰ ταύτης οἱ βρῆξι καὶ αὐτὴ στήσιμα μεταβάλλονται εἰς χαριζομένους λευκώνας καὶ εὐκλεῖς περαιοσίους. Διὰ ταύτης καλλίω ἰργαται ὁ ἐν κτην τοῦ καὶ ἀπὸ κηλίδος σκοτεινῆς καὶ δυσκαργῆστου καθίσταται εὐκλιν λαιμώτερον καὶ φαινώτερον ἀναπαριστῶσα τὸ Νίγη Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ὁμοίου ἰδωμορφῆθη. Διὰ ταύτης, καὶ καρδία καθίσταται βλαβερὰ, γινώσκου ὄντος τοῦ ἀξιώματός τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας, ὅτι ἡ ἰσχυρία εἶναι κατὰ ἴδιον. ἐν ἧ, ὅθεν τὸν ἀργῶν εἶναι ἰσχυρῶταί με παντοίας ἐκπῆδος πακίαν παγανῶν καὶ ἀειθρημάτων. Ἄς εἶναι ὑπολογισμὸς ὁ Θεοῦ, ὃ ἐπιπέλας εἰς ἡμᾶς τὸν σπουδαιότατον τοῦτον νόμον! Τί θὰ ἰγνῶσκει, ἀδελφοί, ἂν τὴν ἰσχυρία, ἀκίνητοῦντες καὶ ἀδρανῆντες ὡς τὰ λευκάνισα ὕδατα, ὡς ἡ κατὰ κλίματι σπῆθι, ὡς ἂν ὁ σκυρίας καταργηθεῖς σῆθρος; Νὰ μὴ μὴν καθηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἰδωλοῦ μας ἐπὶ ὄρας, ἐπὶ ἡμέρας, ἐπὶ μῆνας, ἐπὶ ἔτη! Νὰ κοιμώμεθα ὄντων βαρυκόχου, με τοὺς ὀφθαλμοῦς, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν πεπενημέναι καὶ ἀλωθεῖται! Νὰ μὴ θλωμὴν τὰ κάρμεν ἐν βίμῃ πρὸς τὰ πρόσω, μὴν κίνουιν πρὸς τὰ δεξιά, ἐνὶ πᾶσι ἡ περὶ ἡμᾶς φρονεῖ εὐφραταί ἐν ἀδικακόφῃ σπορβολισμῷ καὶ ἀνεργῷ ἀνακλήσει, μηδὲ μὴ μὴ ἐν δευτερόλεκτον ἡμεμῶν! Νὰ ροχαλιζόμεν μακαρίως, ἐνὶ θῆ μὴ ἐμιατήριον οἱ γιγαντικὰ ἄματα ποιοῦντες πλατῆται, ὃ τὸ ἔθιμα του κίρκως μετακινῶν ἄλλος, οἱ ἀκαταπαύστους προχόντες τὸ ρεῖμα τῶν ποταμῶν, τὰ ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων ἀκαρπῆστους περιπέτεια κτηνῶν, ἡ φλόπος καὶ ἰργατικαὶ ἀπορροατικῆς μέλλουσα, ὁ μὴ κινεῖ, τὸ εὐτελέστηρον τῶν ἐπιπέλων! Ἄ! ὅχι, ὅχι! Τοῦτο εἶναι ῥοβῶν. Ἄπὸ μὴν τοιαύτην βέβαιον προτιμῶ μωρέας τὴν ἰσχυρία, ἥτις πρὸς τὴν φρονί μου καὶ πρὸς τὴν κληθὴν μου εἶναι συμφωνοτέρη.

Καὶ ἀντὶ τὴν μαρτυροῦ κατὰ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὄντος μοι ἐν τῇ τῶν τῶν, τῶν κινῶν τὸν ἰσχυρῷ ἰσχυρίας, διότι διὰ τῆς ἰσχυρίας ἀνεκλήσει ἐν ἧ τὴν κληθὴ ἀπερῶντων ἄλλων, ἐν οἷς ἡ εὐφραταί, ἡ ἀδικατοῖσι, ὁ πλουτισμῶς, ἡ ἰσχυρία τὴν φρονίως πρὸς τὴν ἀδικατοῖσι μινωμένους ὄντων κηλοῦσιν.

Ὁμοίω λατῶν τὰ ἰργατικαί. Ἄλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἰργαζώμαι;

Κωνσταντ. Καλλίνικος
(ἰεροδότης)

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Ἡ εὐχὴ ἔρχεται βροχῶς με πόδας ἀποκαταστάσει, ἀλλὰ ἐν ὅ ἀνευρητικῆς σφαιροῦσιν ἐκτελέσεισι αἰσθητῶν ἐν τῇ κηλοῦσιν τῆς γῆς.

Ἐπιπέλας ὅσα εἶδη τῶν ἰσχυρίας; Ἡ γυνὴ καὶ κληθὴ καὶ ὁ εὐφραταί αἴτος...

Ἐκπῆδος κληθὴ ἀδρανῆντες τὰ ἀνεργῶν ἐν τῇ κηλοῦσιν.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ
ΕΝ ΤῆΣ ΒΑΣΙΛΙΚῆΣ ΜΥΣΟΛΟΓΙΑΣ

Διάλεξις

Ἐν τῇ ἐν Μακροχωροῦ συλλογῇ
ἀποστόλου Παύλου

(Συντήρησι καὶ τέλος ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 16).

Ἄλλ' ὅμως ὁ λαὸς ὁ διατυπώσας τὴν Ἀθηνῶν, τὰς Μούσας καὶ τὸς Χάριτας ἐν τῇ γυναικείῃ φιλήει εὐφραταί ἐν αὐτῷ συγκεντρωτικῶν ἰδεῶν τῆς γυναικείας ἐννοίας καὶ ἀνεροπόλῃσι πάντοτε τὴν γυναικα σὺχὶ οἶα πῶ το πλείστον πορ' αὐτῷ, ἀλλ' οἶα ἔπρεπε νὰ ἦ, τοιαύτην δὲ τὴν ἀπερῶσιν καὶ ἐν τῇ θρησκείῃ καὶ τῇ ποιητικῇ καὶ τῇ καλλιτεχνίᾳ του. Ναί! γυναικας ἔπληδὸς ἠθικῶς καὶ ἔπερῶσιν καὶ περικαλλεῖ ἄμα καὶ σῶφρονας, γυναικας καλὰς κάγαθὰς, τελείας δέμας τε καὶ φύν

καὶ φρόνας καὶ ἔργα, γυναικας με διανοίαν καὶ καλλόναν Ἀσπασίας, με πίστιν καὶ ἔργατικότητα Πηνελόπης καὶ ἀγρότητα Ναυσικλῆς καὶ σῶφροσύνην καὶ ἠθικὸν σθένος Θεανόφης καὶ Ἀραφῆς, γυναικας τοιαύτας, ἰδὼθῆναι πρὸς τὴν ἀνεροπόλῃσιν ὁ ἀρχαῖος πολιτισμῶς!

Μὴ λοιπὸν εἰλωμεν τοὺς ἀρχαίους μωσχῶνας βαρβάρους καὶ ἀνιλεῖς, ἀλλ' ἄς τοὺς ὀνομῶσμεν μᾶλλον πρώτους μέσους τῆς γυναικείας ἐξυψώσεως, προσποστόλους τοῦ ἰσχυρισμοῦ, οὗ τὴν ἰσχυρικὴν ἐννοίαν τῶν μακρῶν αὐτῶν ἔβαν οἱ αἰῶνες. Διότι ἡ ἀκρατοῦς ἐννοία τοῦ ἰσχυρισμοῦ δὲν εἶναι ὁ ὑποκλίνουμῖ μόνον πρὸ τῶν γυναικῶν δολοῦσιν με ψευδομένην κηθὴν καὶ κηθὴν, τὸ προσποστῆσαι καὶ ἰσχυρὸν τὸν πορὸς αὐτὰς σεβασμῶν, τὸ ἔχειν αὐτὸν εἰς τὰ γόνατα καὶ σὺχὶ εἰς τὴν καρδίαν, τὸ κατακλίνειν ἀσυνείδητος εἰς ἄλλος αὐτῶν τὰς πλάνους ὡς πρὸς παῖδια μαμμοῦρητα.

Ἄλλὰ τὸ πρῆν εἰς τὰ βῆθι τῶν κηθῶν σεβασμῶν πῶ καὶ ἀγνήν τοῦ γυναικείου τύπου εἰκόνα, συμφῶνως πρὸς τὴν ἰσχυρία νὰ τεινόμεν ὄπως ἀναμορφῶσμεν αὐτὴν ρηκτικῶς, σφάλλουσαν, πλανωμένην καὶ πίπτουσαν! Ἀνευρητικῶς ἡμεῖς οἱ τὰ πόντα παραλαβόμενους σήμερον παρὰ τῶν γαλατῶν, ἡμεῖς οἱ γελῶσι ξηνομαεῖς, οἱ εἰς τὰς δρυϊδικὰς θεοτίτας ἐξομῶντες ἰσχυρὸν τὴν γαλατῶν ποῖσιον τῶν ἠθικῶν ἡμῶν παραδόσεων, ἀποτιμῶμεν ἐν πορὸν ἐπὶ τὴν μάλιστα τῆς ἐνείδουσις ἡμῶν ἀνατροφῆς ἄλλος τὰ πόντα ἰδεῶν καὶ ἐξοκῆλλον ὀνομαῖραι εἰς ἔξνα καὶ βαρβαρῶδη ἠθικὰ ἀληθῆ πλῆθη ἀδύσων καὶ σκοπέλων ἀπειλητικῶν δι' αὐτὴν τὴν κοινωνικὴν ἡμῶν ἀπαρῆσιν!

Ἄλλ' ἐλπίσωμεν, ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπινεύσῃ ἐννοῦσιν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τέλος ὁ θεὸς τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ὁ φαινοῦς Ἀπόλλων τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης καὶ τῆς γνῶσις καὶ σὺχὶ πηθικῶσις πνευματικῆς ἐξυψώσεως! Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἐκπῆδος Ἀθηνῶν καὶ ἡ λευκοπέπλος Ἐστία καὶ

αὶ καλλιθέων Μούσαι καὶ ἡ Χάριτες αὶ ἀγνῶν τοῦ ἀγλήκτους Ὀλύμπου, ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν ἰδῶ στέγην τῆς ἰσχυρίας ποικιλίας, ἀλλὰ κοινωνικῶς ἀπορροατικῶς τοῦ ἰσχυρῶ, θὰ ἔλωσιν ἰδῶ μὴ μὴ ἡμῶν ὄπως ἀναμορφῶσμεν κατὰ ἴδιον αὐτῶν μετροῦσιν καὶ ἰδῶν, τρῆφῶν καὶ ἀγνήν, σοφῶν καὶ ὑπερῶν ἠθικῶς, ἰσχυρία, τέλος, τὴν ἀνεροπόλῃσιν, ἀλλὰ δὲ ἀπῆλῶσιν ἐπῆρῶς ὁ θυμῶσις καὶ δημοσυργικῆ ἀρχαίότης, τὴν Ἑλληνίδα τοῦ μέλλοντος!

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΣΒΥΤΙΟΥ

ΓΙΑΤΙ;

Πῆς μου γιατί ὁὐν ζῆν με κηθῆς; Ἄν εἶμ' ἐγὼ ἐκείνη π' ἀγαποῦτες; Ἐκείνη ποῦ ἔλδῆρες κηθῆ, Ἐκείνη ποῦ κηθῆ γλυκοφιλοῦσες;

Ἄλλοῖμονο! Ἦε νῶρθι με σιγῆ τὸν πόνο μου ἔς τὰ στήθῃ σου νὰ τοῖσῶρ. Μ' ἐπρόδοικες; κ' ἐσὺ θὰ προδοθῆς! Μ' ἐτίκαρες; κηθῆ θὰ μετανοῶσῃς!

Κῆ ὅταν ἰδῆς με ψευτικῶς φιλήμ, Πῶς ἄλλοις τὰ δόλοεμα φιλήμ σου, Ἄπληθὲ θὰ ὄγῃ στὰ στήθῃ σου φηθῆ! Νὰ κηθῆ τὴν προδοῦσα τὴν κηθῆ σου! Ἐν Ἀθῆνας **Μαργαρίτα Πητζίκα.**

ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΛΑΟΤΕ

I

Τὰ ἀκούσεια τοῦ θεοτυγῶς ἀμαρτήματα ἀποκαλύπτουσι καὶ εἰς τὴν πόλις τοῦ Κῆδμου παραστῆται ὑπὸ φρίκῆς; ὁ δὲ δούτηνος γέρων, ἐν οἱ θεοὶ ὑπερῶν θείων καὶ ἀποστρέφονται οἱ πολιταί, πρὸ τοῦ θεάματος τοῦ ἀπαύχουσις τῆς συνουσις μνητῆρ φηθῆται καὶ τὰς κηθῆς ἀρπῶσας, αἰνας ἐκῶσων τῆν

μήτρα του, τριπλά τους όφθαλμούς, εξ ών τό αιμα ήσαν κρονήδων πορροί τό κατάλειπον του γόνουτος γένους, όσπε μακράν της πόλεως διαίκαται ός έναγής, μακράν εις όρυμούς, άτραπέως και κοιλιάς...

Ός φάσμα πλόν ομακάλων, ός σκιά άπεισίως οικτρά πλανάται μελαγχόλος και σύνουτος μακράν της πατρίδος, πός ήν τόση φρεϊται και έκείδωνά τον συνδύουσι άναμνήσεις. Χειραγωγείται υπό κήρης έξώως φιλοστέρου, ό έρας, τεθλιμμένη. Πρό αύτό αιώσκον άνάστα τέ έρεβος τό τό άπλοσκον βήμά του ζέρεται ό που ή Είμαρμένη τώ πρώουσι τίν θάνατον γλυκυτέρου του πλήρους μυσαράν άνομιών βίου του.

Μετά μακράν διά γέροντα ύδοικορίαν φθάνει ό τυρίς πλάτης εις τά πρόθυρα περιαιγίστου πόλεως, πός της όπίας άλσος έκτείνεται ύφωλλον, ένθα, κατά τάς θείας προρήξεις, τά τεθη τέμα εις τήν άφρητου πλόν ζωήν του.

II

Τό άλτος είναι καταρτυτόν εξ έλαιας, δάφνης και άμπελου, πλήρες δ' εύλαίων άφρόνων, αίτινες υπό τό πυκνόν σύσκον φύλλωμα, τό άπείρητον υπό των πυρίνων του Φοιβου βελών και άπρόσβλητον υπό της παγεράς χιμαρής πνοής, όζμα στένουσι λιγύρων. Ρώσικες ήρέμα διασκόπουν τούς χλοερής τό άλσους μυρούς, γλυκύ άφίνουτες φλοισβον, ό δέ Βαχός εύθουτος συναγέρει εις χορός τό σηήνος των Άμαεδουδών νυμφών.

Νάρκισσος τήν οράνόν πίνουσι άρσοου και χυμοσβερείς κρήνη με τό εύώθη κίερον φύλλα τον θαλλούσι, άκίμητοι δέ πηγαι παρά τήν πλίνν έφρουσι τον ροόν του Κρησσοου, φέρουτας τό άκρηκτον νάμα του εις τάς έρείπιας πεδιάδας, όπου αί Μοσαι συγκροτάσι χορούς και χυμοσβέλιους παρελάθει ή Κόρης. Η γλυκυκόρρολος έλαια, τό έμελιμα της Διογονος Πλασκώπος, άφθονή, ήσαν δ' έν τώ πόντω ή εύήρετος κούνη διαγίξει τήν γλανην αύτος έκτασιν και πρό ταύτης έκαστόποδες άρχουσαι Νηρηϊάς.

III

Ό θεοστιγής φέρεται πός τήν τιμαρίαν του. 'Επί τους λάθου, έντός του άλσους, καθήται ν' άνακτισθή, άλλ' ού' έκεί μένει ήρωός' καταδύκαται, δίδει έτόλμαρην δέ βίβλος νά προσπέληση τήν έπών γήν των θυγατέρων της σκοτίας, των ήμελικών παντός άνοσιουρηγέματος τιμαρών.

Καθαίνεται ό τάλας γέρον, παρακαλεί ή δυσμύρος κήρη πλύν... άδύνατον νά τοξς έπιτραπή τοτό...

Καταλείπει τίν άπόσιον χώρον των ρεβερών άρσιπολάκων θεών, όπότε φθάνει και ή έτέρα των θυγατέρων του κομίζουσα τήν ήθεράν είδρον της έρεβος των αυταδέλων της και τήν θλιβερωτέρα, καθ' ήν οι εκ του χρηστήριου των Δελφών έλθόντες θεωροί είπον, ότι συμφύει εις τήν πλιν νά στήρωσι πρό της Καθμίας τίν άναχωρησεντα πατροκτόνου χωρίς ούτος νά θίγη τό ίδωρος.

Ό άρχων της φιλοξέου πλώως φθάνει ήγει πρό του ράσματος εκείνου του οικτροου, συγκινείται και ύπόσχεται τήν προστασίαν του εις τάς άσπινές ύπάρχεις, αίτινες ύποσπράξουσι τον τυρόν όδύτην.

Και των εύβρόπων αυτών στιχηματίων παρ' άλλων θα ύστερηται ό τάλας γέρον υπό του καταρπάντος έν τώ μεταξύ άδελφου της μητρός του, άν μη ό έσπληκτός άρχων έπιχρητο των άλυτών άρχούς. Ό γέρον εκσπεί εις τρημάς κατ' αύτό άφές, καταρώμους τούτων και αύτός, νά έχη οικτηρόν τέλος και εις θρήνος διά τήν παρ' άλλων στέργουσι των θυγατέρων σου, των μόνων του τέκνου, άτινα ήγαλούθουν αύτέν κατά τον χρόνον εκείνου της έπιείως κοιλιάς.

Γήρονες παρατυχόντες εκεί, υπό βαθείας καταχέμενοι συγχρήσιμος και οικτου πός τον πολυκαθή ήφρόνη, ομβουλοούσιν αύτν νά προσφέρη εις τάς άδουπητέους θεάς θουσίαν εξιλαστήριον και έκίτης νά προσέλη μετ' αύ-

τήν έντός του ιεροου αυτών άλσους. 'Αλλ' ός γέρον τυρίς άδύναται νά τελέση θουσίαν, ήν κατ' άνάγκην άναθίτει εις τήν πρό άλλου καταρπάντων θυγατέρα του, έν ή' άλλη ύσταται παρ' αύτν άχώριστος συνός.

Πρός εξίλασκόν πληροί αύτη ύδατος καθαροί τοξς κρητήρας, των όποιων τά χείλη και τάς λαβάς στέρει διά νεοκόπου μακάλου. 'Εστραμμένη δέ πρός ανατολάς γήνη σπονδάς τούς εκ έκαστου, όλον δέ τον τελευταίου, πλήρη όμοτος και μέλιτος. Και άρ' ού επιν αύτά ή μελαμφυλλος γή, φουάει δ' άμροτέρων των χειρών τρίς έννά κλαδούς έλαιας και δέματα των Εύμενίδων, όπου εύμενός διαχώσει τον έκίτη των. Και λέγουσα παύτα άπέρχεται ήρέμα γούρης νά στραφή. Η θουσία έληξεν.

Ό πλάτης είναι έκίτης ήδη...

IV

Άνεγχεις άστραπαι και βαρύβουστα βρονται, σηματα των θεών, προαγγέλλουσι εις τον έκίτην τον θάνατον μένος ό τυρίς γέρον έπομένων των δυσμοίρων τέκνων του, όδηγείται υπό του νεκροπομπού 'Ερμού εις τον τάφον, τον όριστεν αύτν ή Είμαρμένη...

Προχωρών έντός του ιεροου άλσους φθάνει εις άπόρημον όδόν, άγουσαν διά χαλκών βάρων έντός της γής και εκεί ύσταται χαιτών πρόν έτερας όδου πολυχοχούς. 'Εν μέσση κοίλης άχράδος και λιθίνου μνήματος εκάθισεν εκδύθει τήν καταρπουν περιβόλην του και παρακαλεί τά παρεκλυθησόντα αυτών τέκνα νά τή φέρωσιν ύδωρ διά λουτρον και σπονδάς.

Άμα έτελέσθησαν ταύτα, βροντήδ' ύποσπθόνιος Ζεύς, ήγροσι τά τέκνα, άτινα, άρ' ού επουσαν εις τά γόνατα του πατρός των, έθρήνων γούρας πλήττοντα τά άδρά των στήθη; ό δέ τυρίς πατήρ, φιλοστέρως περιπτυσσόμενος αύτά, ήγει.

— Τέκνα μου !... τετελευτα... άπονήσκα. Ουδέξ πατήρ ήγάπησε τόσο τά τέκνα του, όσον έγώ οξς...

'Ενηγαλισμένοι πατήρ και τέκνα έκλαυον.

Τά δάκρυα των άπελείβοντο εις μεγάλας σταγόνας, τοξς λόγους των δέκοντον λυγμά... Ό θρήνος έτελειοιται καί φωνή θεού άκούεται έκείνης. Αι τρήξες όλων έρδουοται.

— Πατραλοία ! ό πατραλοία προαγίει !... Τότε βέβαιον τά άπορρακισέντα τέκνα του όπό τήν προστασίαν του αγαθού άρχουτος της πόλεως, παρακαλεί ταύτα νά φύγουσι, διά νά μη ίδωσιν όσα δέν πρέπει.

Μετ' άλλων ό άρχων είθάθη συγκαλύπτον δ' άμροτέρων των χειρών τοξς όφθαλμούς πρό φρικτου θεάματος, εκτεώνων γήν και 'Ολυμπον γουπητέξ' και ότε ή Ξελλήνη πορροσβαφής κατεδύετο εις τήν σαπερρόχρυσον του πόντου εκτασιν, τό φάσμα του πολυπαθούς γέροντος ελεην εξαφανισθή ήδη έντός του ιεροου άλσους.

Σπυριδων Οικονόμου.

ΤΩ

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩ ΑΓΙΩ ΠΡΑΚΛΕΙΑΣ
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ
ΓΡΗΓΟΡΙΩ ΚΑΛΛΙΔΗ.

Πόσον αγάλλει' ή ψυχή και ή καρδιά χαιρεί όταν άνδρός περιβόλην τάς άρετάς εξείρη !

Μέ τόσον τρυφεράν στοργήν κατόπιν πόσων χρόνων έδωμεν τέλος τών ασθών, τήν πείν των χρώων !

ν' άρχίση πάδιν ή ζωή, ή κίνισις, ή δράσις κ' ή ήθική ανάπτυξις νά λάθω διαστράσις !

'Γερπληροού' αισθήματα άπύκτων ή καρδία μετά τοιαύτην θυσίαν έπλήθην ή ευδία !

—
Ἡ ἐπαρχία ὅλασα ἀγκάλας σοὶ ἀνοίγει καὶ ἀπερίγραπτος χαρὰ ἀπαντᾷ καταπίνγει!

—
Δόξα, ὄθεν, δέξασθε ἐκφρασθε ἀσθημάτων εὐλακρινῶν, μετόν χαρῶν καὶ πᾶν αὐτομάτων.

—
Θερμὰ συγχαρητῆρια ἀπὸ φιλοφύτων στάθην, καὶ ἐπ' ἀπειρὸν μέσῳ ἡμῶν, ὃ Ἐρφέρα, Ζῆτι.

—
τῆς μελιρρῦτου γλώσσης σου ἰ
τὸ νόημα ἐσχέων
καὶ ἀναπλάττων τὰς ψυχὰς
ὡς ρήτωρ τῶν ἀρχαίων!

—
Ἐν' ὁδοίνοις οἱ λόγοι μου, πλὴν ἀπὸ στάθην φίλα νὰ Σὲ ἐξάρω ἐπαρκῶς πολλὰ ὄν φθάνουν φύλλα.

—
Νὰ σ' ἴδωμεν μίση ἡμῶν οἰ πόθος ἡμῶν ἴτο ἴδου! Σὲ ἀπλάσσομεν, ὄλοι φωνοῦμεν Ζῆτω!

—
Ζῆτω καὶ οἰ Γαῖανότατος Σουλτᾶν Χαμίτ Χάν Ζῆτω!

A. Ἰμαράκι

Ἐρ Ραϊσετῆ 30 Ἰουνίου 1902.

ΔΑΝΙΗΛ ΦΩΗΣ

(Συνήχεια καὶ τέλος).

Ὁδὸν ἡ ἀλήθεια μέγα μέρος συνεβάλετο εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ ποιητικίου τούτου, ὀλίγον δὲ ἐργασίαν ἔφρασε. Τὰ κριμώτα κεφάλαια κατέβαλαν ἡ πραγματικότης, διάγιστα δὲ πρῶτον συνεπλήρωσεν ἡ φαντασία. Καὶ ἐνταῦθα ἔγ-

καίται τὸ μυστήριον τῆς μεγάλης, τῆς μεναδικῆς, τῆς παγκοσμίου ἐδαφικίαις καὶ ἰσχυρῆς τοῦ Ροδινῶρος Κρόσου. Ἡ ἀλήθεια, καλῶς ἐκτιμηθεὶς καὶ ἐκπερισσώσας ὑπὸ τοῦ συγγραφέως γνομένη, ἠνεύθει τοὺς κατακλητικὸν τοῦτο ὄμμα. Τὸν Ροδινῶρα Κρόσον οἱ Φῶες δὲν συνήγαγε πηγαίων εἰσῆ καὶ ὡς ἔτυχε παρασυρόμενος ὑπὸ φαντασίας γούμου καὶ ἀγαλλιώτου, ἀλλ' ἀπλῶς ἀντιγράφει μετ' ἀκριβοῦς μεθυστικῆς τῆς διήγησις ἀνθρώπου τινὸς νεαροῦ καὶ ἐπ' ἑκατὸ ἔτη διαδιδάσκοντος ἐν ἀπομονωμένῳ τινὶ γύμνῳ τοῦ Ἐβρου τοῦ Ἄσκου. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος διηγεῖτο μετὰ τοσαύτης ἀφαιρίας τε ἐπὶ τῆς νοσηδίας ταύτης συμβάντων κτῆ, ὡς σὺ συνηκόντος πάντες οἱ ἐπισωδῆτες ἀπαρόμωμοι τῆς ἀρχαίης, ἐν εἰς ἔτυχε ποτε νὰ συγκρατηθῆν καὶ ὁ Φῶς καὶ νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός αὐτοῦ τοῦ πηθόντος τὰ κλιστικὰ τῶν γεγονῶτων, ἔτι μετὰ πᾶσι ἀπεθοσάμενος ἐν τῷ Ροδινῶρος Κρόσῳ. Ὁ Φῶς μόνος τὸν ἔπλασε ἔα ἔτι μελλόν πικρῆ καὶ ἄλλως ἀρετὰ πικρῶν διήγημα αὐτοῦ. Ὅσα ἡ βίαις, τὸ θαμνιον τῆς ἀρχαίης τοῦ Ροδινῶρος Κρόσου, ἴσκι ἀληθῆς, ἀληθεστάτη, μόνη δὲ ἡ περιόδοις ἡ ἐπελλήλιος τῆς ἀρχαίης ταύτης καὶ ἡ μετὰ γλυφωρῶτατος ἀρχαιοπαιρίας καὶ χέριτος ζῶτατῆς ἐκθεσις τῶν περιπετειῶν τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἡρώος ἐκεῖ ἔργον θαυμαστόν, καὶ Δανιὴλ Φῶς.

Ὁ Φῶς διέμενε ἐν Ἰστανβούλ, πόλει τῆς Ἀγίας ἁπυ ἔργου τινός. Ἐνταῦθα ἐπετὸ ἔχον ἐν τινὶ καταλίφ συνήθειος τὸ πρῶτον τῶν Ροδινῶρος αὐτοῦ, ἀνδρᾶ τινὲ καλοῦμενος Ἀ. Ἰ. Ἐνδρῶν Σελραίου, ὅστις διηγεῖτο ὡς ἑνὸς τῶν ἐν ἡμῶν τῶν καταστημάτων ὅσα ὀκείη ἐπὶ τῶσδε καὶ ἔτιτο ἴση ἐπὶ τινος νόσου τοῦ Ἐβρου καὶ Ἄσκου, τῆς νόσου Ἰαδῶνος Φιρανδῆς, κατακοιτιέμενος τῆ 1837, ζῶν ἐπ' αὐτῆς μόνος, κατέμενος, ἐν παντεὶ ἔρημῳ. Ὁ Σελραίου τῶν εἰχε κατατῆρ σφαλὸν ἀσθενῶς καὶ τὴν ἀρχαίην ἐν ἀποκλιμῶν αὐτοῦ ἔβρωτος μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας πέγειε οἱ τοῦ κατηλιώτου θαμνῆς, παρακληθῶντος, μετ' ἀρετῶν συγκινήσεως πάσις τῆς λακτεμάριας τοῦ παριστενιδώδους αὐτοῦ βίου. Ἰσπρ πάντας ὡς ἀροιστὴν εἰς τὰ

καθῆλκοντα ἐπισημάντων τῶν Σελραίου οἱ Δανιὴλ Φῶς, ἴσως διότι διατῆν ἐν τῇ διηγήσει τάσθ τῶν περιπετειῶν τοῦ ἡμετέρου ἀρχαίου, ὅτι ἔδωκε τὸν ἡμετέρον πῶτῳ αὐτῶ ὡς σαλευτῆς ἔργου πολυτιμῶν ἐν τῇ ἱστορίῳ τῶν ἡμετέρων. Ἐν τούτοις ἰκανὴ ἴση διέφρασαν μετὰ τὸ γαροντῶ τοῦ καὶ οἱ ποικιλῆ τοῦ βίου περιπέτειαι, ἀε κατατῆρα ὃ ἀρηγοῦμαι, ἡνάγκασαν τὸν Φῶν πρὸ πολλοῦ νὰ ληροιστῆ καὶ τὸν Σελραίου καὶ τὰς συγκριντικῆς καὶ διδακτικῆς αὐτοῦ ἀρχαίης καὶ ὡς συγγραφεῖς τοῦ Ροδινῶρος Κρόσου ἴτο ἔδῃ ὀκεία καὶ πενήκοντα ἴτων, ὅτε, κλιζόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἀπερίσπαστος τὰ συγγραφεῖς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς περιπετειῶς τοῦ Ἀλεξάνδρου Σελραίου, ὅστω δὲ μετ' ὅλι ποῦ συνεπλήρωσε τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἀπαρῆκε ἐν ἔρωσ τοῦ ποιητικίου Ροδινῶρος Κρόσου. Ἡ ἀτέλεια καὶ ἀφελῆς καὶ ἀτακτος ἀρήγησις τοῦ ἔργου τοῦ Ἀλεξάνδρου Σελραίου, παραλλήλως εἰς τὰς ἑτέρας γῆρας τοῦ καλλιτέου Δανιὴλ Φῶς, ἐκπέδῃ, ἰστορηθῆ καὶ εἰς τέλειον ἀριστοτέλεμα μετασχηματιστοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸ ρῶς τῆς ἡμέρας ἔρτιον καὶ οργιῶν ὡς ἡ Παλλάς Ἄθῃα ἐκ τῆς θείας ἀεραλῆς τοῦ αἵος. Τῆ ὄντι πολλοῖ, μωρῶν μετὰ ταῦτα ἰζήτησαν νὰ μιμηθῶσι τὸν Φῶν, ἀλλ' ὁ Φῶς εἶχε γείσει ἔδῃ ἀμύκτες ἰ δύο περίου ἐκονταετηρίδας παρῆλθον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμερίας τοῦ Ροδινῶρος Κρόσου, κατὰ τὸ μακρὸν δὲ τοῦτο δὲ ἡμῶς τοῖς ἐφημέροις βοροῦτος χρονίου διάστημα χιλιάδεις ἀνθρώπων χιλιάδεις συγγραφεῖς παρήγαγον, ἀλλ' ἐκ τούτων, ἔλλαι μὲν μόλις γεννηθεῖσαι ἐπέβωσαν, ἔλλαι δὲ ἔκτισαν μὲν ἐπὶ τινὰ χροῖον, ἴσως δὲ καὶ ἐνομοσθῆσαν πως ὡς ἐνέχουσαι ἐν ἐκτεῖσι ἰακμάδα ζωῆς πρὸς μακροβιότητα, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ τέλος ὀκείασι εἰς τὴν ἰδῆρον ἀνάγκην νὰ ἀποθῶνται ὀλίγητος δὲ τινος μόνος ἐκτεῖσι διασωθῶσιν καὶ διασωθῶνται, ἐπειδὴ ἔφερον ἐπ' ἑαυτῶν τὴν πολυτιμὴν οργητῆδα τῆς μεγαλορίας. Ἐκ τῶν ὀλίγων τῶν ὀντων προῖτων τῶν δύο τελευταίων ἐκονταετηρίδων ἀνακτιρῆτος εἶναι καὶ ὁ Ροδινῶρος Κρόσος τοῦ Δανιὴλ Φῶς, εἰς εἰς τὴν βιογραφίαν ἔδῃ ματαξόμενος, ἵνα ἴδωσι πάντες ὅτι ὁ Δανιὴλ Φῶς ἔκτισε μὲν πτωχῶς καὶ δυστυχῆ, ἀπέθανε ὡς ἰσως καὶ ὀνομαστός,

ἴτοι ἀπέθανε μὲν ζῶν, ἔκτισε ὡς καὶ ἔβ ἀποθῶν.

Ὁ Δανιὴλ Φῶς ἴτο ὡς ἰσως πῶλον καὶ, κατὰ τὴν ζῶντων συνήθειαν τοῦ πραγματικῶτος ἀρχαίου ἴσως, ἴγνητο καὶ αὐτὸς ἡμῶρος, ἔλλῆων ἴσως καὶ νὰ προαγάγῃ τὸ πατριῶν ἐπέγλωσσῃ. Ἀτίτυχον ὡς ἴσως, ἐπειδὴ ὁ ἀνὴρ γαίματῳ δὲ ἴτο ὄλις ἀνέκωτος εἰς τὸ νὰ ἰμπεριερίσθ ἡμῶρος ἐργῶν, ἀπειτούς μαγίλῃν πρακτικῶτα καὶ ρωσικὴν διέξῆτητα. Τὴν ἀδεξιάτητα τοῦ νέου ἡμῶρος καλῶς γνωσκόντος οἱ πολυπληθεῖς φίλοι αὐτοῦ, ἰεματαλλόντος τὴν ἀπειρίαν τοῦ βιογράφου μετ' ἀσυνιδίας οὐκ ἠρωτορανοῦς. Ὁ Φῶς ἴτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ πολὺ κακοῖ. Ἡ ἀσφραγῆς τῆς ἀρετῆς τοῦ Φῶν καὶ τῆς κακοιστηρίας τῶν φίλων αὐτοῦ ὄπρῃε θινὰ καὶ καταστραπτικὴ διὰ τὸν ἀνυψώσαν συγγραφεῖα τοῦ Ροδινῶρος Κρόσου. Ἰνέγγραφα πρόβλημα γραμματικῆ ὄπρ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸν ἡμῶρος τῆς λῆξις τῶν προθεμιῶν κατετέβαλαν ἐξ ἰδῶν ὄσα ἐκίτου ὄπρῶν. Τοῦτο δὲ ἴγνητο συνεχῶς καὶ ἀκλίπῳς. Ὁ Φῶς ἐξῶρλε τὰ χροῖα τῶν ἄλλων, ὅστις οὐδέποτε ἰσπρωτορανοῦσ ἀπὸ τὸ ὄπρῶν αὐτοῦ, ὄστω δὲ ἀπὸ ἡμῶς εἰς ἡμῶς ἡ περιουσία τοῦ βιογράφου ἴσως τοῦτο ἐπισωθῆτος, ὁ δ' ἰμπεριεριστικῶς ἀνὴρ ἀπέβαλλον ἀδιελκτικῶς ἐπυδοῦτον μέρος τῶν περιελών τῆς ἰμπεριεριστικῆς. Καὶ δὲν περιουρίοντο οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἀνθρώποις εἰς τὸ αἶδος τοῦτο μόνος τῆς ἀπομύκσεως τῆς ὄσας τοῦ Φῶν, ἀλλ' ἐκίτουσ καὶ νῦν μὲν ὄσων ἰμπεριεριστικῶν καὶ διὰ νῦν πτωχῶτα νέας ποσῆτας ἀρῆρον ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Φῶς, εὐπιστες καὶ τὸ ἰσκαρον, ἐπέθετο τῶς οἰμωλικῆς οἰμωλικῆς τῆς τῆς προρρησις τῶν φίλων καὶ παρηγῆλλας, εἰς τὰ μεγάλα καὶ κενετικῶ βιογραφικῶ καταστήματα τοῦ ἡμετέρου Βασιλείου ἐπυδοῦτας ποσῆτας πῶλον, ἐν ᾗ δὲ ἀμῆται τὴν ἀποστολῆν τῶν παρηγῆλλῶν ἰμπεριεριστικῶν, ἀίρωσ ἐκπρωρορετο ὅτι ληροῖται, συναντήσεως καὶ ὄδῶν τῶν μεταφῆροντος τοῖς φίλοις ἐμωγῆτικῆς, ἔλρητισαν ἄπαντα τὰ ἰμπεριεριστικῆ καὶ ὅτι ἐκ τῆς φθίρεξῆς πικρῶσθῆς μόλις κατέβωσαν νὰ διακρίσει τὴν ἀιμωλικῶν οἰμωλικῶν αὐτοῦ τῶν τῶ ὄπρῃα. Ὁ Φῶς βεβαίως ἰδῶλετο διὰ τὸ ἰμπεριεριστικῶν αὐτοῦ, οὐδέποτε ὡς ὄντως ὄντως ἐτι

πας ληστρείας δθεν συμφοράς τούτας ἀπέτρι-
ζον, συννενοθέντες κοινή προσηγομίαις, αὐτοὶ δι-
πολύτωμα αὐτοῦ φησὶ, οἵτινες ἐν τῷ μεταῶ ἐπι-
τυχείας ἐξήμενον εἰς τὰς κάλας τιμὰς δι' ἑλισ-
λογραφικῶν καὶ δίδων λοθηθέντα ἡμερομηνία
τοῦ ἀγαθοῦ Φῶν.

(Ἔπειτα τὸ τέλος)

Ἰωακείμ Βαλαδάνης
Καθηγητής

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΝΗΣΙΑΩΝ

Ἐπείραστοι κόρα ἑσπέραν τινά
εἰδώσει ὡς ἀνθρ, μεθύσκοντ' ἀγνὰ,
ποικιλὰ, ὠρατα,
Εἰς αἰθουσαν μίαν ἀραίαν, μικρὰν,
εὐθύμακον πλείστην μ' ἐκύνλουχαρὰν,
Μουσῶν ἱερέα.

Ἐλέγετο Μαίρις ἡ μὲν, βελκτικὴ,
ἡ ἄλλη δὲ Βάσω, εἰκὼν μαγικὴ,
καρδία μεγάλῃ

Ἡ τρίτη Σμαράγδα, — αὐτὴ δροσερά,
ἡ δὲ Εὐρυδική, καὶ αὐτὴν φαιδρὰ
ψυχὴ ὅλη κάλλη.

Τὸ μέτωπον ἴτο ἡ μὲν βασιλίς,
νεῶνς ἐλπίδιων μεσση, προσφιλις,
θεὰ δὲ τὴν χεῖρα.

Ἐδέκτινε κάλλη κ' ἡ δὲ ἀνθρὰ
στούχρους, καὶ ὅλη καὶ αὐτὴ χαρὰ
πῶς ἄσος καὶ μύρα.

Ἦς ἀνθρῶς ἄγρια ἡ τρίτη καὶ ἦν
ἄραϊα καὶ εἶχε μορφήν ἀγλατίν,
ἐν φέλιμα χεῖλι

Κι' ἡ ἄλλη παρθένος γεμδωδης, δελεή,
ἐνόμισες ὅτι γελῶ καὶ λαλεῖ
πῶς φῶς θ' ἀνατείλει.

Πασῶν οἱ ὠρατοὶ ὑπότιν' ὀφθαλμοὶ
καὶ ἐμψυχοὶ ἴσων καὶ ὅλη παλμοὶ
καὶ πάρεϊς κορδίαι.

Ἐρμηνεύσει ἔχοντων ἀγνὰς, ἱερὰς
κι' ἐξέπεμνον φλόγας, ἀργήτους, πυρὰς,
ὡς ἄστρα λατρείας!

— «Ὁ ἔρωσ τι εἶναι; ὁποίας σινυδὴρ
ἐστίας; πῶς καλεῖτ' ὁ στήθ; ὁσθῆρ;
λαμπάς; ποίου κόσμον;»

Νὰ μάθουν ἐξήτουν μεσση καλλονῶν,
κι' ἀπέπνεον ὄλαι τὸ μύρον τ' ἀγνόν,
ἀγνήτης εὐσμου.

Πτερὰ χρυσαλλίδος εἰς ῥόδα ὁ νοῦς
ἐπλάθει μὲ χροῖαν, εἰς κήπους τερπνοῦς
ἀνθῶν ἀπεσάται.

Ἄγναϊ, ἔραυτὴ! ἐπ' ἐλπίδιων πτερῶν
ἐπέτω καὶ ἔσουρον θεῶν χορῶν.

Ὁ! χάρις ὑπάτι!

Εἰς βεῖας ἀφέει κινήσεις ψυχῶν
ὁ δμῶς χεῖρων, ἠδύς, εὐτυχῶν,
γελῶν καὶ χορευῶν

Ὁ γέλωσ τῶν ἴτο φαιδρὰ μουσική,
κι' ὁ ἔρωσ ἐπίτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
ἀπείσας θωπεύων.

...Τι ποίαις ἐγὼ ἐν ἐμπνεύσει αὐτῶν
ἐλάν εἰς αἰθήρα ὑψη πετῶν
ἀλόσωμος πάλω;

Ἐάν ταυθα πάντα κατέχων ἐν νῶ
δδέθρον, φίλαι, γραφίδα κινῶ
τιμὰς ὅπως ψάλλω;

Ἄλλ' ὅμως δὲν ψάλλεται ἡ κόρ' ἡ χρυσοῦ
ἡ κόρ' εἶναι ἄσμα, ὅ εἶναι θρασύ
νὰ ψάλλῃ τὸ στόμα

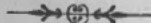
Εἰς εἴρηχον χάρτιν, εἰς χάρτιν νεκρὸν
ἐν γραφῆται, φίλαι, τὸ πῶμα φαιδρὸν
τοῦ ῥοδῶν τοῦ χροῦμα

τὸ μύρον του ὄμωσ, ψυθίρους ἠδέϊς,
κινήσεις γλυκείας, καὶ χάρτιν οὐδέϊς
χρυσότηρ εἰκονίζει

Δὲν ψάλλεται ὅχι ἡ τὸ βλέμμα τ' ἀγνόν
τὸ μύρον, τὸ κάλλος καὶ ὅτι σεμνόν
φαιδρῶς ὅσας στολίζει.

Κλεάνθης Βασαροδάκης

Ἐν Ταιγάρῳ

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΩΛΑ

Ὁ ἀπὸ ἀποθανῶν ἐπιφανέστατος μυθιστορο-
γράφος ἀπεχώρησεν ἐκείνην ἡμέραν ἐν τῷ ἑρ-
ζοτει τῆς παγκόσμιου φιλολογίας, ἐξασκήσει
ἅμα ἐκείνην κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἐπι-
ρασίαν. Ἐδημοσίωσεν πλείονας τῶν 40. ῥῶμαν δια-
κριμωθέντων εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ τυχαῖ-
ων ἐπιανειδημένων ἰδεῶσεων. καὶ ἐδημιουργεῖται
περὶ τοὺς διακρίσεις κοινωνικῆς τύπου, δι' ἃν
ἐγένετο ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυσιολογικῆς μυθιστορο-
γραφικῆς σχολῆς συνθέσει στερεῶς μετὰ τοῦ φι-
λολογικοῦ σταδίου τῶν τῶν ἱερων τῆς παρμα-
τικῆς ἐπιστήμης.

Προκίθει ἐκ φύσεως μὲ σπανίαν ὀδύνην ἐν-
τελέφως καὶ ἀποδοῦσαι, δι' ἡμετέρας μετὰ θεο-
μοσίας καὶ ἀρραδιῶς ἰνὸς ἀληθείας τὴν βίον
τοῦ κόσμου, ἐν μετὰ ἱερὰς καὶ ἐμφορῆς κατα-
τηρησιμότητος ἐμμένοντι. Ὀφθαλμοῦ τοῦ ἱλα-
θῶν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ βίου εἰκόνας ἱερα-
ρὰς, ἢν ὡς φαίει ἡμετέρας καὶ ἐπολλεπισοίαιζε.

Καίτοι ἀναλυτικῶς κατ' ἀρχήν, ἦτο ὅμως συ-
νάρια συνθετικώτατος; συκινῶν ἐκ ὁμαλίων τῶν
ψυχῆ σου ἀναγνώστου θεὰ τῆς τελείας, ἢ μάλλον

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΜΑΜΖΕΛΚΑ

ΜΥΣΙΕΠΟΙΙΑ

(ὑπὸ **Henry Greville**)

(Συνέγραψε ἡμετέρας. γὰρ. ἴστο)

Ἡ ἠὲς ἔκαμεν ἀλακτικὴν κινήσει ὄμωσ ἑξίλιθ.

— Περθεῖται ὅτι τῶν γίνεσαι, αἰσπὲς ὁ λατρεῖ, μόνον
χρόν ἀσφαλείας. Διὰ τῶν χροῖων ἐκ τῶν νεῶν νὲ συνεβ-
σιν ἐξέρχεται λάθη καὶ... μέλλεται... παρτερητικὰ ὄμωσ
ὄμωσ ἐν...

Τὸ πρόσωπον τῆς Μάγνης ἔλασε παλινδὸν ὡς αἰθλίω.
Ὁ, ἔχι! ποτὲ δὲ ἀσφαλεία ἐπὶ τῶν ἐσπέρων ἀνέτων τῶν
τῶν ἐχρ. παρατηρήσει ἑλπίαν ἀσπῶν καὶ περιήρσας ὄ-
χρήματα...

— Ἀλλῶμος, εἶπεν ἐλπιῶδες. Πόντε τούτου κ' ἔρει;

— Προβλεπὲς, δὲν μ' ὀφείλεται τακτικὴν ἐργὰ ἀπὲ ἄ-
λατας μαγευτικῆς.

ὄμαρξαν ἐξογαμῆνας ἀναπερα στέσιος τῆσπα-
τοῖας ἀνθρωπίνης ἀδελφότητος εἶτε ἐντὴ δυστολῆς,
εἶτε ἐν τῇ ἰσχυρῇ καταπόσει, συγκατερῶν τῶν ἐ-
μψωσθηκα ἐν τῷ περιγραφεῖμῳ ἀτόμῳ ἀλλὰ
πῶντοτε καταρρίπταν καὶ ἐξομῶν ἄσπῆν, φέ-
μων εἰς φῶς τὴν ζυμῶν αὐτῆς θεοστατὴ καὶ ὑπε-
δεκτικῶν οὕτως ἐν τῇ ψυχῇ τῶν συγγρῶν του
τῶν ψυχῆν ἀγρίων καὶ τετραπόδιων προήμων.

Ἄλλ' ἔλαμν πλείονα δύναμιν ἢ λεπτότητα,
ὡς ἄλλως τὰ πολλοὶ τῶν πρωτεύοντων πῶσις τῆς
γῆς συγγρῶν, παρτερηθὲ εἰς ὑπερβάλλουσαν ἐ-
ξογκῶσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἀσχημῶν, παρ-
οἰσεν αὐτὰς ὑπὸ καταπληκτικῶν καὶ ἐκρηκτικῶν
ὄμωσ καὶ ἔθωκεν εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ γαρκετηρα
τραγῶν καὶ βάρβαρον, ὅ ἐξῆεν ἢ κρητικὴ καὶ ἔς
τῆς ἰθουσιθῆ ἰσχυρῶν εἰς τὸ ἠμέμωσ ἦθῆ.
Ὁ μέγας συγγρῶν προκαταπληκτικῆς σφοδρότατα
καὶ ἐξασπῆς, ὡς καὶ πολλὰ ἔλλα λυρεκὰ πύ-
μακα. ὑπὸ τῶν καταγορμηματικῶν τῆς θετικῆς ἐ-
πιστήμης ἀπορροῦν, ἀπώλει τῆς ἰδέαν τοῦ
κάλλους ἐν τῷ σέμειπαι καὶ τῆς ἐγγειίας καὶ
τοῦ ὄμωσ ἐν τῷ βίω, τὸ δὲ ἔρει του λαβῶν τὴν
σφαριδικὰ τῆς ἐξημερίας αὐτοῦ νεκροσιτίας, κα-
τίστη μεστέον ἀδελφίτου γυνοδολογίας καὶ κατῆθη
εἰς τὴν θαλίαια τῶν παχυλῶτων βιομολογιῶν.

Χρῶμα ἀνθρωπινώτατον εὐθείας καὶ ζυγῆς ἐπανέθλιν ἀ-
μέμωσ εἰς τὰς παρὰς ἐπῆ.

— Ὁ, αὐτὸ μόνον!... ἂν ὀφθαλμοὶ νὲ προέστη ἡ-
με κακῶν.

— Ἀνὲ εἶναι αὐτὴ ἡ γυνῆ μου, εἶπεν ὁ λατρεῖ ὄμωσ
ἐπῆδε.

Μετὰ μισρὸν αἰ ἀλεθῆς τῶν φαρμακῶν παρῆθῶσαν εἰς
τὸν ἀσφαλεία.

XVII

— Ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ, εἶπε δὲν δε μ' ἀγαπήσει ποτέ;
εἶπει βέβαιον, ἐπέσπειτο ἑπῆσθῆ εἰς τὴν ἐμψωσθῆ τῆς
ἡ Μαρζελλὰ. Ἄλλὰ δὲν ἔπεισεν ὄμωσ νὲ ἀσφαλεία ποτε δε
εἶπαι ὄμωσ τῶν ἀγαπήσει ἡμε κακῶν ὄμωσ ἡ...
Ἡ ἔσπειροσ τῶν παρῶστος τῆς Μαρζελλὰς ὀφείλεται ἔ-
τε παλὸν σωματικῆς. Κατὴ τῆς σπειρηθῆς ταύτης ὄμωσ ἔ-
παρτερηθῆ τὲ τὲ ἐσπῆσῶσ.

— Καμῶν ἀλλῶν ἡστων, τῆς μισρῆν κλητικῆς κλοψῆ-
ρατῆς γυνοδολογῆ; Ἄν ὄμωσ; Τὴν κακῶν ἔπει τὴν ἐσπῆσῶσ
ἐπῆ τῆς κακῶν τῆς κλητικῆς τῆς καὶ τῶν ἡμεῶν ὡς γυ-
μῆς ὀφθαλμῶν τῆς; Δὲν τὴν ἀγαπᾷ... Ἄλλ' ἔπει ἔσπειροσ
νὲ τὴν ἀγαπήσει αὐτῆς, ὄμωσ; ἢ... ὄμωσ ἢ γυνοδολογῆ αὐ-
τῆ — ὄμωσ; ἢ Μάγνη ὡ ὄμωσ τῆς περιήρσῶσαν — νὲ

